

og fornuftig Mening i. — Endelig for det tredje forekommer det mig, at man er fuldt berettiget til at have den samme Omhu for Driftsformuens Tryksel som for Anstaltens Tryksel overhovedet. Der kan kun paa et enkelt Punkt — og det er af meget liden finansiel Betydning — paavises en Forskel mellem den almindelige Formues og Driftsformuens Tryksel, og det er det, at ved Driftsformuens Tilvækst eller Tryksel trives ogsaa Tantiømerne, hvorimod der ikke er Spørgsmaal om, at noget saadant er en Folge af den almindelige Formues Tilvækst. Men det er en Sag, der er af overordentlig ringe Betydning, saa det forekommer mig ikke rigtigt, at det paa nogen Maade skulde spille en Rolle ved Afgørelser som denne.

§ Anledning af et Spørgsmaal, som den ærede Ordfører bragte frem, og som jeg slet ikke vidste, havde været Genstand for Udvalgets Overvejelse, nemlig det om en Medsættelse af Renten for Laan paa Anstaltens egne Policer, skal jeg kun gøre den Bemærkning, at man dog ikke med Rette, forekommer det mig, kan betegne en saadan Police som den fuldstændigste Sikkerhed, der kan gives for Laan. Jeg tror i alt Fald, at de fleste Laangivere vilde ubetinget foretrække den Sikkerhed, som en sin første Prioritet giver, fremfor den Sikkerhed, som en Police for Livsforsikring giver. Der er jo flere Momenter, som der kunde komme i Betragtning. Et af disse er jo det, at naar det ikke gælder Embedsmænd, hvor Præmien er sikret ved Tilbageholdelse i Gagen og efter vedkommendes Afgang i Pensionen, har den, der giver Laan paa Livsforsikringspolice, en Udbyg, en ikke behagelig Udbyg, til for at holde Pantet vedlig selv at maatte betale Præmien. Et andet Moment skal jeg dog ogsaa løselig berøre, og dette er det, at i Tilfælde af Selvmord kan det hele falde sammen, for saa vidt ikke Bestemmelsen i Lovens af 1870 om Selvmordstilfælde under saadanne Omstændigheder gøres gældende; den kan gøres gældende, men der er jo ikke nogen Ret, man kan paaberaabe sig. Det forekommer mig altsaa ikke, at man kan paa nogen Maade sige, at Laan paa Livsforsikringspolice i Almindelighed ere saa absolut sikre. — Det skal jeg indrømme den ærede Ordfører, at det vilde være meget behageligt for vedkommende Laantagere, dersom man, ligesom man for 4 Aar siden nedsatte Renten af faste Prioritetslaan til kun 4 pCt., ogsaa nu vilde nedsette Renten af Laan paa Livsforsikringspolice til 4 pCt. Men, som sagt, Spørgsmaalet har ikke blot ikke været udtrykt i Vdringsforslag, men heller ikke været bragt frem til Forhandling

for mig tidligere, saa det er kun disse Par Bemærkninger, jeg har fundet Anledning til at gøre paa dette Tidspunkt. — Ja, hertil skal jeg foreløbig indskrænke mig.

Det. Hansen: Jeg har ikke noget væsentligt at sige til, hvad den ærede Ordfører bemærkede med Hensyn til Vdringsforslagene. Kun maa det være mig tilladt at gøre en Bemærkning med Hensyn til Grunden til, at Udvalget eller i hvert Tilfælde jeg * for mit Vedkommende som Medlem af Udvalget ikke har fastholdt sit Ønske ved Spørgsmaalet om Reduktionen af Rentefoden, som i Folge § 5 er bestemt til $\frac{1}{2}$ pCt., altsaa Rentefoden $3\frac{1}{2}$ pCt. Udvalget har drøftet og vistnok ogsaa ønsket, at man kunde nøjes med at gaa ned til $3\frac{3}{4}$ pCt. En saadan Forandring have vi dog opgivet vel nærmest af Hensyn til, at Tiden er saa langt fremrykket, at de Beregninger, der maatte foretages, og de Forandringer, der i øvrigt maatte gøres i § 5, navnlig i den Aldersskala, der er opstillet, vilde tage saa lang Tid, at man vilde sætte Lovforslaget i Fare, hvis man havde fastholdt et saadant Forslag. Efter de Forhandlinger, der have været førte, og efter de Udtalelser, jeg har hørt af den ærede Finansminister i Udvalget, har jeg vedvarende den Opfattelse, at en Reduktion af Rentefoden fra 4 pCt. til $3\frac{3}{4}$ pCt. vilde have været fuldt tilstrækkelig til at bringe Anstalten med Hensyn til Livrenterne paa den sikre Side, og at dette Spring af $\frac{1}{2}$ pCt., som jo medfører en meget betydelig Virkning, er for stort for Djeblikket. Men, som sagt, en Forandring vilde kræve Oplysninger, som ikke staa til Udvalgets Raadighed, og jeg har ikke villet være med til at foranledige, at Lovens ikke kom ud i Aar.

Af samme Grund har jo Udvalget undladt at stille Vdringer til Omformning af Lovforslagets § 11 om Bonus, og i det hele at søge realiseret de Ideer eller Ønsker, der have været oppe i Udvalget. Et af disse var, at der skulde kunne foretages en aarlig Opgørelse, hvorved Bonus altsaa blev beregnet aarlig, dog saaledes, at der kun skete Udbetaling hvert 5te Aar undtagen i det Tilfælde, at Forsikringen gik af i Mellemtiden. Det var det ene, som Udvalget vilde have sat megen Pris paa at naa; deri, tror jeg, vi alle ere enige. Det andet Ønske gik ud paa en mulig Søndeling af Anstalten i forskellige Afdelinger navnlig saaledes, at i Fremtiden Forsikringer, som blive tegnede efter et vist Tidspunkt, f. Eks. 1ste Januar 1893 eller 1894, skulde komme